

COLD RESPONSE 2010

Kapitein Jeroen Lalleman, S6 42 Tkbar RHPO

Na het afronden van de KMA in september 2005 is kapitein Jeroen Lalleman gestart als pelotonscommandant van het *Rear Support Command - Rapid CIS Element* (RSC RACE) in Eibergen; vervolgens is hij vanaf maart 2007 werkzaam geweest bij IVENT, afdeling Network Operations, als procescoördinator. Tijdens deze functie is hij op uitzending geweest als CJ6 *Projects Officer* binnen de staf van *Regional Command South* (RC(S)) in Kandahar (Afghanistan). Sinds augustus 2009 is Jeroen hoofd sectie S6 bij 42 Tankbataljon Regiment Huzaren Prins van Oranje (42 Tkbat RHPO) als hoofd sectie 6. In dit artikel doet Jeroen verslag van de oefening Cold Response 2010.

INLEIDING

Tussen 7 februari en 5 maart 2010 heeft 42 Tkbat deelgenomen aan de oefening Cold Response 2010. Deze oefening was voor 42 Tkbat de afronding van het operationele gereedstellingprogramma.

De staf en stafverzorgings eskadron en het A-eskadron hebben zich in de omgeving van Setermoen (NOR) voorbereid op het werken onder arctische omstandigheden. Met maximaal 5-6 uur daglicht en temperaturen die varieerden van +2 tot -35 graden celsius, was dit een nieuwe ervaring voor de meeste mensen binnen het bataljon. Aansluitend aan deze voorbereidingsperiode vond de oefening Cold Response plaats.

Cold Response 2010 was een NAVO-oefening waaraan 8500 militairen uit 14 verschillende landen meededen. De focus van de oefening lag op het landoptreden, dit optreden werd ondersteund door de luchtmacht, marine en militaire politie. Het ging dan bijvoorbeeld om transportcapaciteit, vuursteun, zowel vanuit de lucht als vanaf zee (*naval gunfire*), en het regelen van het verkeer in de buurt van de startlijn.

VOORBEREIDINGEN

Om zowel personeel als materieel voor te bereiden op de oefening werd er een speciaal programma doorlopen. Noorse kleding werd uitgereikt en er volgde een training waarbij we onder andere leerden omgaan met de nieuwe uitrustingsstukken, lawinegevaar, eet- en drinkroutines en het graven van een sneeuwhol. Als klap op de vuurpijl voerden we ook een wakduik uit bij -28 graden celsius om te ervaren wat er zou gebeuren als je in een wak terecht komt.

De wielvoertuigen werden voorzien van spijkerbanden en de rupsvoertuigen van *snowpads* en er werd een *Arctic Drivers Course* gegeven om bestuurders voor te bereiden op het rijden op de met ijs bedekte wegen in het oefengebied.

Daarnaast gebruikten ze Noorse *Multi Role Radio's* (MRR).

De dagen vlak voor de oefening vond de *Combat Enhancement Training/Forces Integration Training* (CET/FIT) plaats. Deze periode gebruikten we om procedures af te stemmen met de eenheden binnen de brigade. In ons geval ging dit, naast de Franse compagnie, om het Noorse *Telemark Battalion* (TMBn) en het Finse *Rapid Deployment Force Battalion* (RDFBn). Tijdens een door de G6 belegde bijeenkomst was er de mogelijkheid om de details op verbindingengebied af te stemmen met de andere eenheden.

Op verbindingengebied vergde deze oefening ook een andere voorbereiding dan een 'normale' oefening. De Noorse Brigade North (Bde North), ons hogere niveau, werkte met het *Norwegian Tactical and Combat C2IS* (NORTaC) als tegenhanger van TITAAN. NORTaC en TITAAN zijn (nog) niet interoperabel. De hogere VHF-netten waren verwijfd en niet compatibel met onze FM9000. Bovendien speelden de arctische omstandigheden, het terrein en het feit dat we geografisch gezien ver noord zitten een grote rol bij het tot stand brengen van de verbindingen.

Aan het einde van de tweede week kwam een Franse compagnie van het 27e *Bataillon de Chasseurs Alpains*, die bij ons onder bevel zou worden gesteld, aan in het gebied. De Fransen gebruikten, net als wij, de Thomson-radio (PR4G, beter bekend als FM9000).

Plannen van het laatste deel van de operatie

OP ICE BREAKER

De commandopost (CP) van Bde North bevond zich in Bardufoss (NOR), op het vliegveld. Wij zaten op het moment dat de operatie zou starten in Setermoen (NOR), aan de autoweg E6 net noord van de startlijn. Noord van ons bevond zich het TMBn en noordwest van ons, in Sørreisa (NOR), bevond zich het RDFBn. Ons deel van de operatie kreeg de naam OP ICE BREAKER, verwijzend naar de bijzondere omstandigheden in het gebied. *Phase 2* van de operatie kende diverse commando en control uitdagingen. Een drietal uitdagingen beschrijf en beschouw ik nader.

Phase 2, step 1 Situatieschets

Het TMBn zou als eerste de startlijn overgaan en het gebied zuid van de startlijn, over de as van de E6, zuiveren. Hierna ging ons bataljon voorwaarts om de twee transversale assen, van oost naar west, te zuiveren. Bovendien moest er een link-up worden uitgevoerd met het RDFBn, die de noordzuid as langs de kust moest zuiveren. Nadat het gebied zeker was gesteld, ondersteunde ons zuidelijke team een aanval van het TMBn op het oord Gratangsbøtn. Deze aanval maakte de weg vrij voor de volgende stap in de operatie.

Uitvoering en verloop van de operatie

In deze fase van het gevecht bevond onze CP zich op een heuveltop vanwaar we de vallei waar de E6 doorheen liep konden overzien, maar waarmee we ook de eerste transversale assen konden bereiken. In de loop van het gevecht bevond het Alfa-team zich in de eerste (noordelijke) transversale as en het Bravo-team zich in de tweede (zuidelijke) transversale as. Het gebied was bergachtig en waar de noordelijke as breed en glooiend was, was de zuidelijke as maximaal een paar honderd meter breed. Deze vallei had aan weerskanten bijna loodrechte bergwanden die, ten opzichte van de weg, een dikke 600 meter omhoog schoten. Vanaf de CP-locatie konden we nooit in de verbinding blijven met ons team in de zuidelijke as. We konden op dit moment de CP niet verplaatsen, aangezien er nog een team in de noordelijke as zat. Daarom werd de Voorwaartse Commandopost (VCP) uitgebracht. Het terrein zorgde ervoor dat zelfs de VCP moest worden opgesplitst om de verbindingen in stand te kunnen houden. Onze middelen waren niet afgestemd op dit optreden over een gebied van deze afmetingen in combinatie met het bergachtige terrein. De Noren brachten in dit gebied de verbinding (ook VHF) tot stand door middel van een netwerk van relaisposten, waarbij de 'nodes' soms zelfs met behulp van *skidoos*, zogenaamde sneeuwscooters, op de top van een berg werden geïnstalleerd. Wij hadden die luxe niet, waardoor het vooral

Terreinimpressie

veel personele inspanning kostte om de C2 te garanderen. Het plan was om te zorgen dat de VCP met behulp van een *remote client* (RC) in de verbinding zou blijven met de CP. Helaas hebben we dit middel niet kunnen gebruiken omdat we de tactische terminal (TT) niet in de lucht kregen. Op deze breedtegraad was de elevatie, noodzakelijk om naar de satelliet op te stralen, zo klein dat we op iedere locatie tegen een bergtop aanstraalden. De RC was een deel van de tijd wel te gebruiken omdat deze gebruik maakte van commerciële satellieten die ook vanaf deze breedtegraad goed zijn aan te stralen. De Wide Area Network (WAN) verbinding voor NORTaC werd tot stand gebracht door een netwerk van straalzenders.

Phase 2, step 2 Situatieschets

Na het vermeesteren van het oord Gratangsbøtn doorkruisten we het TMBn en gingen we op weg naar het oord Bjerkvik. Hierbij hadden we nog een tussengelegen aanvalsdoel, dat gezuiverd moest worden, voordat we het oord Bjerkvik konden vermeesteren. In het oord Bjerkvik voerde het TMBn een *Forward Passage of Lines* (FPOL) uit, om in westelijke richting door te stoten en contact te maken met (GBR) 3 CDO Bde.

Uitvoering en verloop van de operatie

Het zoeken naar een goede locatie voor de CP, van waaruit het tweede deel van de operatie kon worden gevolgd, werd bemoeilijkt door de drukte net achter de *Forward Line Own Troops* (FLOT) en het terrein in combinatie met sneeuw. Op iedere locatie moest sneeuw worden geruimd voordat we daar de CP kon worden opgebouwd. De Noorse genie maakte een groot aantal locaties vrij van

sneeuw, maar doordat er veel eenheden in een relatief klein gebied optraden was er bijna geen ruimte over. Uiteindelijk werd er met de buffel, de bergingstank van het Alfa-team, een plek geruimd zeer dicht op de FLOT. Op deze locatie hadden we last van het verbindingsspoek (waarschijnlijk terrein i.c.m. sneeuw en ijs). Vanuit de ops konden we namelijk op een gegeven moment de VCP niet meer bereiken terwijl in de shelter van de S1, die globaal 10 meter van de Ops stond opgesteld, de VCP glashelder in de verbinding had. We trokken snel verder na het vermeesteren van het tussengelegen aanvalsdoel, om de CP op te zetten in het oord Elvegårdsmoen nabij het oord Bjerkvik.

Phase 2, step 3 Situatieschets

Wij zijn vervolgens doorgestoten via de E6/E10, door het Trældal (Noorwegen), naar de Zweedse grens. Ons doel was het oord ABISKO (Zweden), net over de grens. Onderweg naar ons aanvalsdoel vond er nog een FPOL plaats met het RDFBn die vóór ons naar Zweden moesten verplaatsen.

Uitvoering en verloop van de operatie

Voordat we de CP verplaatsten kreeg ik nog een 'cadeautje' van de G6. De door ons bataljon gebruikte frequenties waren niet aangevraagd voor gebruik in Zweden. Ik moest dus een nieuw plan schrijven en op dat moment was het nog onduidelijk of ik voldoende frequenties kon krijgen. Gelukkig kreeg ik voldoende frequenties tot mijn beschikking en kon ik even later de foxtrots informeren over het nieuwe plan. We hebben de CP nog één maal verplaatst om de aanval op het oord Abisko te kunnen ondersteunen. Door de snelheid van ons optreden was op deze locatie alleen VHF-con-

tact mogelijk met de brigade. De verbinding met NORTaC was pas na een paar uur beschikbaar, nadat een nieuwe relaispost was opgebouwd in onze omgeving. Nadat de aanval op het oord Abisko was afgerond werd ENDEX gegeven en verplaatsten we terug richting Bjerkvik (NOR) om onszelf en het materieel voor te bereiden op de reis terug naar Nederland.

TOT SLOT

Cold Response 2010 was een mooie oefening. Het optreden met zo veel verschillende eenheden en nationaliteiten brengt zo zijn eigen uitdagingen met zich mee, maar uiteindelijk is de klus geklaard. Vaak worden grote oefeningen verbindingstechnisch NONEX ondersteund, dus geen deelname aan het tactische deel van de oefening. Vooraf wordt dan gezorgd dat verbinding in het gehele gebied zeker gesteld is. Bij Cold Response was dit niet het geval, relaisposten werden bijvoorbeeld pas voorwaarts gestuurd als een gebied vermeesterd was. Hierdoor was het voor het *Norwegian Army Corps of Signals* een buitenkans om procedures en werkwijze te testen en af te stemmen. Daarnaast hadden de eenheden in de oefening een realistisch beeld over de tijdruimte factoren en de inspanning die het kost om verbindingen tot stand te brengen.

De laatste opstelling van de commandopost

Voor een S6 is een oefening als deze erg interessant en leerzaam. Zowel in de voorbereiding als in de uitvoering passeren verschillende operationele vraagstukken. Hierdoor ben je over het gehele spectrum

van de taken binnen de sectie 6 bezig, van technisch tot procedureel en van VHF tot NORTaC.

Foto's: Maj Krakau de Jong en owi Van Iren

FOTO IMPRESSIE

COMMANDO-OVERDRACHT REGIMENT VERBINDINGSTROEPEN 30 JUNI 2010

Aan- en aftredende Regimentscommandant Verbindingstroepen

Heildronk op het Regiment Verbindingstroepen

Lkol De Feiter ontvangt het Regimentscommando van lkol Jongerius

Lkol Jongerius ontvangt Regimentsonderscheiding van de Wapenoudste bgen Ent